

Vi synes grundlæggende i SF, at det er et vigtigt princip at overholde det, man lover. Derfor foreslår vi, at løftet om pladsgaranti opfyldes i forbindelse med de kommende finanslovfor-handlinger, ikke ved tvang, hvilket tidligere er blevet afvist af regeringspartierne som værende et indgreb i det kommunale selvstyres ret til at lade børn stå på venteliste, men ved belønning, således at kommuner, der opfylder pasningsgarantien, får en økonomisk belønning og oven i købet så stor en belønning, at det for de fleste kommuner ikke kan betale sig at lade være.

En del kommuner har øget pladsantallet ved at proppe stadig flere børn ind i de eksisterende institutioner på den eksisterende plads. Det er ikke en god idé, og det var det, Københavns forældre protesterede imod i går. Børnene bliver som påvist mere syge. De bliver mere stressede. Børn har krav på plads, også fysisk plads, og netop belønningsmodellen, der gør, at kommunerne får pengene med ud, giver mulighed for at åbne nye institutioner af god kvalitet og med god plads.

Problemerne med merindskrivning har været størst i skolefritidsordningerne, bl.a. fordi der er betydelig færre regler og standarder for disse. SF foreslår derfor, at der specielt sættes ind på dette område for at sikre anstændige forhold i skolefritidsordningerne.

Jeg skal slutte disse indledende betragtninger med det håb, at socialministeren i dag vil komme med nogle konkrete svar, som dels indfrier løftet og dels sikrer en kvalitet, der giver børnene de bedste rammer og den bedste kvalitet i dagtilbudene.

Besvarelse

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg kan ikke lade være med at starte med et hjertesuk.

Jeg bliver faktisk utrolig trist til mode, når jeg er vidne til hr. Villy Søvndals fuldstændig løsevne pukken på, at der stadig væk er ventelister til daginstitutionerne, og til hans pukken på statsministeren, der for nogle år siden tilkendegav behovet for, at kommunerne havde en pladsgaranti.

Vi har diskuteret denne sag mange gange, og jeg har gentagne gange måttet sige, at det ikke var noget løfte fra regeringen om en pladsgaranti. Det var en tilkendegivelse af, at det er noget, der står meget højt på dagsordenen for

regeringen, og at vi med forskellige midler vil tilskynde kommunerne til at sørge for, at de forældre, der har brug for at få passet deres barn, også kan få passet deres barn.

Når jeg siger, at jeg bliver trist til mode over en fuldstændig løsevne og uhistorisk tilgang til dette spørgsmål fra hr. Villy Søvndals side, er det, fordi antallet af de pladser, der er bygget, siden statsministeren og også jeg selv som socialminister talte om behovet for en pladsgaranti, langt har oversteget det antal pladser, der ville være blevet bygget, hvis det ikke var blevet sat på dagsordenen.

Mange af de ting, som regeringen har gjort, har haft en utrolig betydning, og det antal pladser, der er bygget i dag, overstiger faktisk langt det tal, nogen af os på det tidspunkt drømte om skulle til for at opfylde en pladsgaranti.

Så kan man se i bakspejlet og sige i bagklogskabens lys, at det kunne vi da have sagt os selv. Vi kunne have sagt os selv, at der først er en pladsgaranti, den dag hvert eneste barn i kongeriget Danmark kan blive passet, og det tror jeg, vi er ved at måtte se i øjnene.

Men det betyder også, at den opgave, som kommunerne står over for, er mange, mange, mange gange større end den, vi troede de stod over for i 1993, da vi begyndte på denne diskussion. Der er en erkendelse af, at vi nu har nået en dækningsgrad, der er langt større end den, der var lagt op til på det tidspunkt i 1993, da debatten om en pasningsgaranti overhovedet tog fart.

På den måde er det, jeg siger her, også en del af besvarelsen af, hvad regeringen agter at foretage sig for at sikre den lovede pasningsgaranti i en situation, hvor flere og flere kommuner melder ud, at de er på vej at droppe pasningsgarantien.

Det er for det første, at vi stadig væk er med til at sætte det meget højt på dagsordenen i en holdningsdebat om, hvad vi prioriterer i vores samfund, og at det faktisk har en meget stor virkning. Men derudover er det sådan, at i aftalerne med Kommunernes Landsforening, som jo handler om, hvad vi skal bruge pengene til på forskellige områder, har man været nødt til at tilkendegive et behov for at dæmpe væksten på visse områder.

Det kan godt være, at hr. Villy Søvndal ikke kan acceptere den sammenhæng, at man ikke bare kan poste penge ud til hvad som helst uden hensyntagen til den almindelige samfundsøkonomiske sammenhæng, men der er